Begroting van de Ombudsman unaniem goedgekeurd te midden van uitwisseling van woorden tussen Parlementariërs

Gisterenmorgen in het Parlement van Aruba vond er een openbare vergadering plaats om de begroting voor de Ombudsman, mevrouw Jurima Bryson, te bepalen. Dit gebeurde te midden van enkele uitwisselingen van woorden tussen parlementariërs over de afwezigheid en de procedure met betrekking tot deze vergadering.

De vergadering was oorspronkelijk gepland voor afgelopen dinsdag, maar volgens een verklaring van Raymond Kamperveen, een parlementariër van de Raiz-partij, was hij op dat moment niet in de functie van voorzitter van het Parlement; hij maakte deel uit van de commissie die deze begroting verdedigde. De persoon die als voorzitter verantwoordelijk bleef was AVP-parlementariër Mervin Wyatt-Ras, die ervoor zorgde dat de vergadering van afgelopen dinsdag niet kon doorgaan vanwege de afwezigheid van andere parlementariërs. Als gevolg daarvan werd besloten om de vergadering die dag te annuleren en opnieuw in te plannen voor gisterenmorgen.

Dit veroorzaakte verschillen onder de parlementariërs, zoals Edgard Vrolijk van de MEP-fractie, die de afwezigheid van de Ombudsman in de zaal en de procedure voor deze vergadering bekritiseerde.

“Ik betreur dat er gelogen is, want wij waren hier; wij van de MEP zijn altijd duidelijk geweest over deze wet. We kwamen samen en we hebben het budget gepauzeerd,” zei Vrolijk. In deze discussie stelde hij dat er veel overtredingen zijn begaan, waaronder een

schending van Artikel 26 van de Grondwet, waarbij hij verwees naar vertragingen bij het starten van de vergadering en zich afvroeg waarom mevrouw Bryson niet was uitgenodigd voor deze vergadering. “Opnieuw een kleine overtreding, maar met aanzienlijke gevolgen,” verklaarde hij.

Volgens hem benadrukte hij dat “we het budget duidelijk hebben achtergelaten; het is niet waar dat jullie hier al vele dagen aan hebben gewerkt. We hebben het vorige week verduidelijkt, en het werd op een dag naar de Raad van Advies gestuurd en door de heer Voorzitter teruggestuurd. Ik betreur het dat we vandaag, met een Ombudsman die aanwezig had moeten zijn, vergeten zijn haar uit te nodigen, omdat dat is het gevoel dat we hebben. Wanneer we de vergadering bijwonen, hebben we kennis van de wet en onze procedures, dus we hebben die fout niet gemaakt.”

Raymond Kamperveen verklaarde dat het belangrijk was om dit budget goed te keuren, zodat mevrouw Bryson kan beginnen met haar werk als Ombudsman, en ze hadden haar uitgenodigd om deze vergadering bij te wonen. “Als we het budget niet goedkeuren, kan ze haar werk niet beginnen,” verzekerde hij.

Vanwege de negatieve opmerkingen die altijd ontstaan onder parlementariërs tijdens openbare vergaderingen, in plaats van zich te concentreren op het onderwerp van de vergadering, benadrukte Kamperveen dat “we hier allemaal werken voor een land, en we vertegenwoordigen allemaal de mensen die op ons hebben gestemd. Nu kunnen we heen en weer gaan, maar dat helpt de mensen helemaal niet. Om die reden herhaal ik: we zijn gekomen om een budget goed te keuren; als we dat willen, kunnen we een vergadering met de Ombudsman inplannen om te zien wat haar plannen zijn en wat ze met het geld zal doen.”

Wat betreft de stemming over de goedkeuring van het budget van de Ombudsman, zodat dit kantoor kan beginnen met het uitvoeren van zijn werk, werd het unaniem goedgekeurd.

Kunnen politieke partijen... Een einde maken aan de corruptie...?

Een week na de arrestatie van de minister belast met arbeidszaken, toelating van buitenlanders en energie, beginnen de gevolgen hiervan zichtbaar te worden. De verdachte van het aannemen van steekpenningen bij de uitgifte van verblijfsvergunningen heeft niet alleen ontslag genomen als minister maar ook als partijlid, waardoor ook zijn deelname aan de aanstaande verkiezingen niet meer doorgaat.

Bovendien biedt de huidige situatie geen realistische perspectieven voor zijn verdere loopbaan als politicus. Een vergelijking met de andere strafzaken die aan deze voorafgingen voorspellen een mogelijk uiteindelijk vonnis over drie à vier jaar, daarna een gevangenisstraf van mogelijk meerdere jaren en daarna nog een jarenlange periode waarin hij geen openbaar ambt mag bekleden. In totaal gaat het dus om een decennium of langer, wat hoogstwaarschijnlijk het einde van zijn carrière zal betekenen. Dit wacht overigens ook die andere ministers die al berecht zijn of nog steeds hun opwachting bij de rechter moeten maken. In principe kan een persoon terugkeren in de politiek na beëindiging van het verbod, maar het zal wel moeilijk worden om enige aanhang te verwerven met zo’n criminele reputatie. Dat kan het geval zijn als ons optimisme betreffende het gezond verstand van onze burgers niet overdreven zou blijken en men geen terugkeer na gevangenschap zal toestaan.
Dit impliceert dus dat zijn rol op het hoogste niveau binnen zijn partij ten einde komt. Dat betekent dan ook dat zijn eventuele opvolging van de huidige partijleider niet meer aan de orde is. Maar, we hoeven niet te gaan speculeren wanneer de huidige leider zal vertrekken; als de tijd daarvoor rijp is zal de partij een nieuwe leider kiezen, maar voorlopig wordt daar geen verandering in verwacht. In ieder geval was de nu gewezen minister van arbeid een belangrijke kandidaat voor die post en hij zal zelf ook die gedachte gekoesterd hebben, maar die belangrijke kaart van ‘de zoon van de Libertador’ lijkt nu wel uitgespeeld.
De intrigerende vraag is nu echter: wat heeft deze politicus ertoe gebracht om die toekomst, die hij voor zichzelf ambieerde, op het spel te zetten door de weg op te gaan waar zoveel anderen al gestruikeld zijn en in justitiële handen zijn beland? Om die vraag te beantwoorden is het noodzakelijk ons af te vragen wat zijn partij bezielde toen men akkoord ging met de eis hem zowel de portefeuille van arbeid als van toelating van buitenlanders toe te schuiven, daarmee het risico nemend dat hij misbruik zou gaan maken van die machtige positie in de afgifte van verblijfsvergunningen. We hebben nooit een fatsoenlijke verklaring gekregen waarom, na zoveel jaren waarin die twee verantwoordelijkheden strikt gescheiden waren, de afgifte van verblijfsvergunningen niet gewoon terugging naar waar het eigenlijk thuishoort: bij het ministerie van justitie. Of werd dit wellicht niet gezien als een risico maar was het meer een kwestie van hem genoeg touw te geven om zichzelf op te hangen? Uiteindelijk was de hele partijtop heel goed op de hoogte van de minder sterke kanten van deze minister wanneer het gaat om het beheer van andermans geld en eigendommen.
Het was niet voor niets dat men hemel en aarde moest bewegen om gedaan te krijgen dat men in Nederland akkoord ging met zijn benoeming, nadat hij na een eerder ministerschap in de jaren negentig tot ‘persona no grata’ werd verklaard, waarna zijn broer in zijn plaats zitting nam als bewindsman.
Maar we hoeven niet te speculeren over de werkelijke achtergrond van deze zaak; geconcludeerd kan worden dat een van de belangrijkste kandidaten voor het leiderschap er niet meer is.
Wat wel relevant is dat de partij nu eigenlijk een proces zou moeten ingaan van reflectie en analyse over de vraag hoe het kan dat in zo’n korte tijd, zeven regeringsjaren, zoveel bewindsmensen betrokken blijken bij ernstige misdrijven en door justitie aangepakt worden.
Het is nogal makkelijk om nu op de borst te kloppen en te zeggen dat men zelf voor de wet heeft gezorgd waardoor deze minister gedwongen werd om terstond af te treden toen hij als verdachte in een strafzaak werd aangemerkt. Dat is natuurlijk waar, maar daarmee wordt nog niet de vraag beantwoord waarom het kennelijk zo makkelijk is voor diverse ministers om een greep in de staatskas te doen of voor zichzelf een eigen geheime kas aan te leggen voor de te verwerven steekpenningen? Als men al begonnen is aan dit proces van zelfkritiek is dat toe te juichen, want die andere grote partij die het vertrouwen van de gemeenschap heeft beschaamd met hun corrupte ministers heeft tot op de dag van vandaag niet dat fatsoen op kunnen brengen. Ze gaan weer richting verkiezingen alsof er nooit iets gebeurd is en hopen weer volkssteun te krijgen, gewoon schaamteloos. Intussen hebben twee belangrijke topmensen wel de partij verlaten vanwege dit gebrek aan schaamte en die niet konden accepteren dat dergelijke criminele praktijken onderdeel uitmaakten van een zogeheten serieuze politieke partij.
We zouden dus in de loop van deze verkiezingscampagne een fatsoenlijke uitleg moeten krijgen van hoe men in de toekomst denkt dit soort corruptie buiten de deur te houden, van beide partijen wel te verstaan. We moeten wel toegeven daar niet zo optimistisch over te zijn, ook omdat we hebben gemerkt dat in het algemeen er weinig commentaar is gegeven, nog minder enige afkeuring, zelfs vanuit oppositionele kringen, over het feit dat deze twee partijen onze gemeenschap in grote verlegenheid hebben gebracht met zoveel ministers die voor de rechtbank belanden vanwege corruptie. Moeten we vermoeden dat er politici zijn die nu zwijgen en bij zichzelf denken dat, wanneer de gelegenheid zich voordoet, ze dan hetzelfde zouden doen, maar dan beter opgezet? Moeten wij als burgers die deze wijze van regeren verwerpen, onze hoop weer op Nederland vestigen om orde op zaken te komen stellen? Of krijgen we weer de holle leus van “we kunnen het zelf wel’ te horen?